

[Aksel Larsen.]

den 9. april 1940. Ja, her er samtidig de politiske grundspørgsmål, som vælgerne burde have mulighed for at tage stilling til og træffe afgørelse om ved valget.

Spekulationer og profetier om, hvem der skal være ministre i hvilken slags regering, kan være interessante for visse folk, men det afgørende er dog: hvilken politik skal der føres efter valget? Det ærede medlem hr. Bundvad fremhævede regeringens gode gerninger, idet han med klædelig beskedenhed forbigik statens indgreb mod fagbevægelsen den 13. april i fjor; det kunne han godt have nævnt, vi nærmer os årsdagen. Og det ærede medlem hr. Bundvad levnedde ikke den foregående regering eller dens partier megen ære, og disse partiers ordførere havde det naturligvis lige omvendt af det ærede medlem hr. Bundvad, men begge parter ser i hvert fald mørkt på den økonomiske fremtid uden at give klar besked eller uden at fremlægge en forståelig, forsvarelig plan for, hvordan de økonomiske problemer skal klares.

Man er dog enig om, at valutasituationen ikke er opmuntrende. Nå ja, det viser også nationalbankens valutabalace. Men som allerede sagt ved tidligere lejligheder: Danmarks valuta blev jo reddet i sin tid, da vort land meldte sig ind i Marshallorganisationen og besluttede at modtage Marshallhjælp. Danmarks valuta blev yderligere reddet, da Danmark blev medlem af Atlantpagten med ret til at modtage militær hjælp af Amerikas Forenede Stater, vel at mærke på økonomiske og handelsmæssige betingelser. Valutaen reddedes igen ved kronenedskæringen i september 1949. Så blev den på ny reddet, da den borgerlige regering i 1950-51 pålagde nye, tyngende skatter og indførte den tvungne opsparing, og endelig blev valutaen reddet, jeg ved ikke for hvilken gang, da den nuværende regering satte rentefoden op, strammede pengepolitikken, indskrænkede boligbyggeriet og de offentlige arbejder og supplerede alt dette med nye voldsomme indirekte skatter og senere med det nævnte tvangsindgreb mod fagbevægelsen den 13. april i fjor.

Alt dette er gjort for at redde Danmarks valuta. Det er gjort under slagordet: forbruget i Danmark er for stort, det skal

sættes ned, så reddes valutaen. Jeg synes, at den omstændighed, at man så mange gange har reddet valutaen ved at ville sætte forbruget ned herhjemme, og at valutaen ikke er reddet alligevel, i sig selv tyder på, at metoden ikke duer. Alt tyder på, at det ikke er den rigtige vej at gå at lægge byrderne på befolkningens flertal gennem varefordyrelser, gennem skattestigninger og gennem arbejdsløshed.

Jeg sagde udtrykkelig „på befolkningens flertal“, for det er ikke hele befolkningen, der har fået tyngende byrder. Derimod har den førte politik bevirket, at der er sket en flytning af værdierne i befolkningen, sådan at nogle er blevet mere velhavende, andre mindre velhavende. Man har holdt sig til det gamle ord, at dem, som har meget, dem skal mere gives, og de, som intet har, skal fratages det lidet, de måtte have. Vi kan se det, hvis vi kigger på aktieselskabernes regnskaber. Jeg har rådighed over regnskaber for 53 aktieselskaber; det er dem, der er offentliggjort til dato. Det er fra banker, industrien, handelen, skibserederier o. s. v. Regnskaberne viser, at disse 53 aktieselskaber har haft et officielt nettooverskud i 1950 på tilsammen 117 mill. kr., men at deres officielle nettooverskud i 1956 praktisk talt var fordoblet til 215 mill. kr. Dividendeudbetalingerne og børskurserne har holdt trit med denne stigning i aktieselskabernes overskud. Det tyder på, at der er nogen, som ikke er blevet fattigere eller har været tvunget til at sætte deres personlige forbrug ned i de forløbne år.

Formanden for Landbrugsrådet, hr. Pinstrup, har for kort tid siden gjort sig til talsmand for, at lønningerne ikke mere måtte reguleres, efterhånden som priserne steg; han ville have pristallet afskaffet og afløst af et såkaldt velstandstal; kun hvis Danmarks velstand var stigende, måtte lønningerne stige. Denne hr. Pinstrups teori skulle altså kun gælde for arbejder- og tjenestemandssindtægter, men ikke for kapitalisternes dividender og friaktier.

Nu taler man på ny, jeg ved ikke for hvilken gang, om, at det gælder om at standse kapløbet mellem lønninger og priser; det er også blevet nævnt i debatten i dag. Jeg må åbent bekende, at det er umuligt for mig at få øje på noget sådant